

Évközi V. vasárnap – 2013. február 10. – C év

A turista veszélyes szakadék szélén kanyargó keskeny ösvényen gyalogolt. Egyszer csak hirtelen megcsúszott az egyik lába, s mielőtt akár egy gondolat összeállhatott volna a fejében, már zuhant is lefelé, neki-neki csapódva a szakadék oldalának. Összeszedve maradék lélekjelenlétét, utolsó erejével sikerült elkapnia egy kiálló gyökeret, s mindkét kezével belekapaszkodva ott lógott ég és föld között, teljesen kiszolgáltatottan. Tudta, hogy ereje legföljebb egy percre lesz elegendő. Felkiáltott hát az ég felé torkaszakadtából: „Van ott fenn valaki? Isten, ha vagy, most mutasd meg, hogy létezel!” Nagy csodálkozására és öröme dörgő hangú válasz érkezett. „Igen, létezem! Mit kívánsz?” „Segíts rajtam, mentsd meg az életem!” – kiáltotta a turista. „Valóban hiszel bennem?” – kérdezte Isten. „Hogyne hinnék, persze, hogy hiszek!” „Jó, akkor mondj el egy fohászt, azután engedd el bátran azt a gyökeret!” A turista pár másodpercig töprengett, s újra felkiáltott: „Nincs ott fenn valaki más?”

Bizony, a Hit Évében érdemes eltöprengenünk azon, hogy mi a személyes életünkben hogyan is állunk azzal a teljes, bizalmas Istenre hagyatkozással, amit a mai evangélium egyik kulcsmondataként hallunk Simontól, a halásztól, a későbbi Péter apostoltól: „A te szavadra kivetem a hálót.” Hiába látszik emberileg teljesen reménytelennek a dolog, hiszen egész éjszaka hasztalan fáradoztak. Valójában talán nem is az eredmény a fontos: Simon Péter nem annyira azt fontolgatja, hogy lesz-e hal, vagy sem, inkább tenni akar valamit Jézusért, követni akarja az Ő szavát, bármi fog is történni. Ezt mutatja a félelemmel, megdöbbenéssel vegyes csodálkozása is a sikeres halfogás láttán. A háló kivetése előtt egyáltalán nem biztos ő abban, hogy ennek a látszólag esztelen cselekedetnek lesz-e eredménye, vagy ha lesz, mi lesz az? Ezt is rábízta Jézusra. Ha az Istenbe vetett hitünk nem lenne más, mint egy csodatévő-automata biztonságos működésébe vetett bizalom, ami mindig azt csinálja, amit mi várunk tőle, akkor ezt nehezen lehetne igazi hitnek nevezni. A valódi hitben mindig megmarad a „sötétbe ugrás” motívuma: az emberileg kiszámíthatatlan, átláthatatlan helyzetek rábízása a gondviselő és szerető Istenre. Persze a hit nemcsak ezt jelenti, nemcsak ilyen döntések esetében mutatkozik meg. Legtöbbször nem az ésszerűtlennek vagy veszélyesnek tűnő dolgok bátor végrehajtásában éljük meg a hitünket, hanem áthatja ez az Istennel való kapcsolat életünk minden területét. Azokat is, ahol nincs szükség csodára, természetfeletti útmutatásra. Ahol elég a mi emberi erőnk, tudásunk, képességünk. Azonban hogy hogyan használjuk fel ezt az erőt, tudást, képességet, nagyon is függ attól, hogy milyen emberek vagyunk. Az pedig, hogy milyen emberek vagyunk, elsősorban és mindenekelőtt az értékrendunktől függ, amit a hitünk, Istennel való kapcsolatunk – vagy annak hiánya határoz meg. A hit lényege talán ebben a mondatban foglalható össze leginkább: Istennel együtt lenni, Őrá hallgatni akkor is, amikor a Tőle kapott emberi képességeinket, adottságainkat használva teszünk valamit, és akkor is, amikor a mi képességeinket, lehetőségeinket, ismereteinket meghaladó dolgokban kell helytállnunk, helyes döntést hoznunk.

Az emberi tudományt és technikát bálványozó elmúlt évtizedekben kialakult az a társadalmi magatartás, amelyben az ember megpróbál mindent előre kiszámítani, aprólékosan megtervezni, s aszerint berendezni életét. Gondoljunk csak a rengetegféle előzetes felmérésre, hatástanulmányra a gazdasági, politikai, kulturális élet minden területén! Sőt! Nemcsak felmérni és kiszámítani igyekszünk mindent, hogy ne érjenek bennünket kellemetlen meglepetések, hanem inkább már ott tartunk, hogy a saját elvárásaink, igényeink alapján átalakítjuk az egész világot, befolyásoljuk a természetet. Persze van ebben valami mélyen emberi és jogos motívum, hiszen Isten azért helyezte az embert a világba, az Éden Kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. Amikor azonban teljesen megfeledkezünk a teremtett világ, s

benne az ember Istentől való függéséről, amikor nemcsak a „véletlenre”, de Istenre sem akarunk rábízni senkit és semmit, akkor az a beállítottság óhatatlanul kudarcba fullad. A mai kor embere egyre inkább rádöbben, hogy minden technikai fejlettségünk és tudásunk ellenére sem tudjuk kiküszöbölni életünkben a bizonytalanságokat. Sőt, egyre több van belőlük és egyre rémisztőbbek! A hiábavaló próbálkozásba, hogy kiszakítson mindent és mindenkit Isten uralma alól és a saját uralma alá vonja, lassan belefárad az emberiség. Nem boldogít bennünket az, hogy az Istenbe és egymásba vetett bizalom, a személyes ráhagyatkozás helyett mindig csak a saját tudásunkra, lehetőségeinkre, anyagi eszközeinkre próbálunk hagyatkozni.

A Hit Éve legyen számunkra lehetőség arra, hogy visszataláljunk biztonságunk igazi és egyetlen forrásához, a szerető és gondviselő Istenhez! Amikor szembesülünk életünk megoldhatatlannak tűnő helyzeteivel, amikor valami nem a számításaink szerint alakul, akkor se keseredjünk el, hanem az imában igyekezzünk meghallani Isten indításait, s félelem nélkül kövessük azokat akkor is, ha az eredmény nem tőlünk függ és nem előre látható!